

Ladányi Anita Ágnes

Maskara

Néha jó az álarc
elbújhatok benne
megérint a saját lelkem
vágyakozó csendje

elfogadom végre
szívem lobbanását
kiélem az elfojtások
izzó lázadását

felveszem a ritmust
elolvadok benne
úgy élek a pillanatban
mintha igaz lenne

egész éjjel járom
lelkem valós táncát
letaposom lábamról
a megalkuvás láncát

majd amikor másnap
leveszem a maszkot
elkóborolt lelkem
lassan hazacammog